

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/68/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712208784
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2712208784.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: L. Y., nar. X.XX.XXXX, bytom F., U. X, t.č. F., X. XX, o zaplatenie 935,82 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 20.8.2013 č.k. 1C/21/2013-68, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalobu v celom rozsahu zamietol a zároveň rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznáva. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou § 23a zákona č. 643/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 1 zákona č. 528/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 100 ods. 1, § 101 a § 558 Občianskeho zákonníka, ako i § 1 ods. 1, 2, § 261 ods. 6, § 262 ods. 1, 2, § 715 ods. 1, 2 a § 397 Obchodného zákonníka. Vecne prvostupňový súd argumentoval tým, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že medzi postupcom (právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa a.s.) a žalovaným bola dňa 12.3.2007 uzavretá zmluva o vydaní a používaní platobnej karty, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pričom postupca v tomto právnom vzťahu nepochybne vystupoval ako dodávateľ služby a žalovaný ako spotrebiteľ. Hoci predmetná zmluva z hľadiska podstatných náležitostí je zmluva uzavretá v zmysle § 497 a § 708 až § 715 Obchodného zákonníka, keďže v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka ide o absolútny obchod, zároveň ale ide o zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súčasťou úpravy ochrany spotrebiteľa je pravidlo o nemožnosti úpravy zmluvných podmienok spotrebiteľskou zmluvou odchyľne od zákona v neprospech spotrebiteľa, z čoho logicky vyplýva, že použitie iných noriem, než noriem spotrebiteľského práva sa musí riadiť hľadiskom výhodnosti pre spotrebiteľa. V danom prípade podľa záverov prvostupňového súdu platí trojročná premlčacia lehota, pričom súd prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným, uzavrel, že v danom prípade začala žalobcovi plynúť trojročná premlčacia lehota na uplatnenie jeho práva na zaplatenie žalovanej sumy najneskôr dňom 6.11.2008 - nasledujúcim po dátume zrušenia účtu a uplynula 6.11.2011. Žalobca podal žalobu na súd dňa 27.11.2012, teda po uplynutí premlčacej lehoty, tu aj po prípadnej štvorročnej obchodnoprávnej premlčacej dobe. Súd prvého stupňa ďalej uzavrel aj to, že nepredložením základnej zmluvy o účte žalobca vzhľadom na svoju dôkaznú situáciu v konaní nepreukázal uzavretie zmluvy o úvere v písomnej podobe, preto sa má za to, že je neplatná a právny nárok žalobcu bolo možné posúdiť ako bezdôvodné obohatenie - plnenie z neplatného právneho úkonu. Z predloženého výpisu z účtu žalobca preukázal, že žalovaný čerpal peňažné prostriedky z účtu kartovým výberom a preto by bol povinný bezdôvodné obohatenie vrátiť, keď pri posúdení vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného s použitím dvojročnej premlčacej doby táto uplynula dňa 6.11.2010. Premlčané právo potom nemožno priznať, pretože žalovaný sa premlčania dovolal, preto súd žalobu zamietol.

Uznanie dlhu zo dňa 6.12.2011 pritom súd považoval za právne neúčinné a zdôraznil, že žalovaný ako priemerný spotrebiteľ nevedel posúdiť následky týchto inštitútov, keď z jeho výpovede pred prvostupňovým súdom vyplýva, že nevie čo je premlčanie, čo znamená uznanie, keď nemienil takýto úkon urobiť, pretože nevie z čoho pozostáva. Pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo zo strany žalobcu k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie sa priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe, ktorému je adresovaná, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Správaním sa žalobcu boli naplnené obidva znaky nekalej obchodnej praktiky a preto je takáto dohoda o uzatvorení splátkového kalendára a uznaní záväzku neplatná.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a úspešnému žalovanému ju nepriznal pretože priznanie nenavrhol a z obsahu spisu mu žiadne trovy nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 220 O.s.p. zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. alternatívne v zmysle § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. rozsudok zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania s tým, že trovy odvolacieho konania vyčíslil sumou 71,11 Eur. Ako odvolacie dôvody uviedol nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav. Poukázal pritom na znenie ust. § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka, ako i na obsah dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu uzavretej medzi účastníkmi dňa 6.12.2011. Upozornil na to, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom aby nastali právne účinky spojené s uznaním podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, teda k začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej lehoty, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu novej 10-ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní dlhu vedel alebo nie. Na rozdiel od toho § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh o jeho premlčaní so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval a ust. § 110 OZ nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal o jeho premlčaní a jeho následkoch. Keďže v danom prípade v predmetnej dohode žalovaný potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu, nastali účinky ust. § 558 Občianskeho zákonníka a to, že záväzok uznaný žalovaným čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Odvolateľ zdôraznil, že právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 veta druhá OZ, teda prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej lehoty a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej lehoty, v takomto prípade nastupuje a žalovaný sa nemôže brániť námietkou premlčania. Rovnaký právny názor zastáva aj NS SR v rozsudkoch 3Cz 6/1968, 33Co 155/2007, 33Odo 934/2005, 33Odo 1039/2004, 33Odo 133/2005. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom prvého stupňa odvolateľ považuje za zarážajúci, kedy súd neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že žalovaný sa dohodol s veriteľom na splátkach a zároveň uznal svoj záväzok voči nemu. Zároveň poukazuje aj na to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Zastáva názor, že súd vybočil z medzí a účelu ochrany spotrebiteľa upravenej v Občianskom zákonníku, keď úplne negoval hmotnoprávne inštitúty upravené v Občianskom zákonníku a to uznanie práva v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj uznanie záväzku v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka vychádzajúc pritom iba z domnienok, ktoré riadne neodôvodnil. Odvolateľ zastáva názor, že žalovaný po tom, čo sa oboznámil s obsahom dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky. Žalovaný nebol k podpisu dohody žiadnym spôsobom donútený, uzatvorením predmetnej dohody taktiež nedochádza k zhoršeniu jeho postavenia ako spotrebiteľa, ale práve naopak, žalobca poskytol žalovanému možnosť plniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa žalovaný dostal do omeškania v splátkach. Pokiaľ ide o úvahu súdu v tom zmysle, že žalobca v konaní nepredložil písomne uzavretú zmluvu a teda v zmysle zák. č. 258/2001 Z.z. je takáto zmluva neplatná a žalobcovi vznikol nárok na bezdôvodné obohatenie, ohľadom ktorého však taktiež uplynula premlčacia doba,

žalobca nesúhlasí s týmto konštatovaním, nakoľko v konaní predložil písomnú zmluvu, teda nemožno hovoriť o jej neplatnosti a podpisom dohody došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby a k plynutiu novej 10-ročnej premlčacej doby.

Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušiť a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Z obsahu spisu bolo zistené, že žalobca ako postupník, ktorému bola predmetná pohľadávka postúpená Slovenskou sporiteľňou a.s., sa od žalovaného domáhal sumy 935,82 Eur spolu s úrokom z omeškania 9,25% ročne zo sumy 625,25 Eur od 19.4.2012 až do zaplatenia, úrokom z omeškania 51,75 Eur, včítane trov konania, z titulu poskytnutia peňažných prostriedkov žalovanému právny predchodcom žalobcu na základe zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty zo dňa 12.3.2007 s poukazom na dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku medzi žalobcom ako postupníkom a žalovaným ako dlžníkom, ktorá bola uzavretá dňa 6.12.2011 a následne aj dňa 27.12.2011.

Hneď na úvod odvolací súd konštatuje, že nemožno súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa, že nepredložením zmluvy o zriadení účtu (bežného, sporožirového), od ktorej sa odvíjali ďalšie právne vzťahy účastníkov a to vydanie a používanie platobnej karty a povolenie prečerpania na účte súdu bránilo zaoberať sa uplatneným nárokom, keďže žalovaný zmluvný vzťah založený uvádzanými zmluvami vo svojej výpovedi nepoprel, ako aj nepoprel žalobcom predložený výpis čerpaných prostriedkov žalovaným, keď podľa predložených dohôd o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzavretých medzi žalobcom ako postupníkom a žalovaným ako dlžníkom malo dôjsť k uznaniu práva žalobcu.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

K platnosti právneho úkonu uznania dlhu, okrem písomnej formy a všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony je potrebné, aby dlžník vyjadril prísľub zaplatiť dlh, uviedol dôvod jeho vzniku a výšku v akom dlh uznáva.

Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom; zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania. Ide o jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 Občianskeho zákonníka) je k jeho platnosti treba písomná forma a vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky, čiže ak má mať písomné uznanie práva dlžníkom právne dôsledky uvedené v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka, je potrebné, aby došlo k uznaniu práva ako čo do dôvodu, tak čo do výšky a rovnako musí byť pri uznaní práva jednoznačne dovoditeľný aj prísľub dlh zaplatiť. Pretože ide o právny inštitút v podobe právneho úkonu, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka), musí byť určitost' prejavu vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky a zároveň prísľúbiť dlh zaplatiť daná obsahom listiny, na ktorej sú zaznamenané; nestačí, že dlžníkovi, ktorý jednostranný právny úkon urobil, príp. veriteľovi, ktorému je tento úkon adresovaný, bol jasný dôvod uznávaného dlhu, jeho výška, tak aj prísľub dlh zaplatiť, ak to nie je poznateľné z textu listiny.

Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a takýto prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodne pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb.

Jazykové vyjadrenie právneho úkonu možno síce vykladať prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska vzájomnej nadväznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska radenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu), interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 odst.2 Občianskeho zákonníka však nemôže nahrádzať alebo meniť už urobené prejavy vôle (použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje vždy iba na to, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý účastník urobil, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v dobe, kedy bol úkon vyvíjaný).

Možno preto uzavrieť, že písomnosť (dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzavretá medzi žalobcom ako postupníkom a žalovaným ako dlžníkom) zo dňa 6.12.2011 nevyhnutné náležitosti uznania dlhu v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka nespĺňa; chýba v nej výslovné vyjadrenie prísľubu žalovaného čoby dlžníka žalobcovi čoby veriteľovi v listine spomínanú čiastku 705,25 Eur uhradiť. Jediný v písomnosti zo dňa 6.12.2011 označený bod 3. ako Forma splatenia dlhu odkazuje na „záväzok žalovaného splatiť svoj záväzok voči veriteľovi v mesačných splátkach“, ktoré nie sú konkretizované výškou (!), ako aj na „predčasnú splatnosť pohľadávky prvým dňom nasledujúcim po splatnosti prvej neuhradenej splátky ak osoby uvedené v dohode nebudú splácať svoj záväzok podľa dohodnutých splátok“ je podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočný, pretože z neho nevyplýva určitým spôsobom vyjadrenie prísľubu dlh zaplatiť dohodnutým spôsobom.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že v uznávacom prejave žalovaného absentuje vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh konkrétnym spôsobom a dokedy, keďže uvádzané z dohody nevyplýva, preto mal za to, že v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je v tejto časti dohoda neplatná pre neurčitosť nezrozumiteľnosť a chýbajúcu podstatnú náležitosť.

Na druhej strane však nemožno nechať bez povšimnutia písomnosť - ďalšiu dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzavretú medzi žalobcom ako postupníkom a žalovaným ako dlžníkom dňa 27.12.2011, ktorou sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal, pričom z tohto právneho úkonu nevyhnutné náležitosti uznania dlhu v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka vyplývajú, preto odvolací súd konštatuje nasledovné.

V konaní nebolo sporným a žalobca to v podanom odvolaní ani nenapáda, že predmetná pohľadávka podľa záverov prvostupňového súdu sa premlčala, v dôsledku čoho k uzavretiu dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznania záväzku zo dňa 27.12.2011 došlo po jej premlčaní. Základnou spornou otázkou potom zostalo, či toto uznanie premlčaného záväzku malo právny následok založenia behu novej 10-ročnej premlčacej lehoty odo dňa, keď k uznaniu dlhu došlo, teda od 27.12.2011 v zmysle § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka.

V zmysle § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Súd posudzoval otázku premlčania nároku iba s použitím ust. § 558 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie ten právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Všeobecná premlčacia lehota, ktorá je upravená v § 101 Občianskeho zákonníka je tri roky. S písomným uznaním práva čo do dôvodu a výšky v zmysle cit. § 110 ods. 1 veta druhá O.s.p. je spojený inštitút pretrhnutia premlčacej lehoty tak, že platné uznanie práva zakladá beh novej 10-ročnej premlčacej lehoty

a namiesto doteraz ušlej premlčacej doby začína bežať nová 10-ročná premlčacia lehota odo dňa, keď k uznaniu práva došlo.

Inštitút uznania dlhu podľa súdom prvého stupňa aplikovaného § 558 Občianskeho zákonníka je ako už bolo uvedené samostatným zabezpečovacím inštitútom. Zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania. Tým sa v spore posilňuje procesná pozícia práve veriteľa a nie dlžníka, pretože dôkazné bremeno sa presúva práve na dlžníka, ktorý ak namieta, že dlh neexistuje, je povinný túto skutočnosť preukázať. Uznáním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. Splnením predpokladov uvedených v cit. § 558 Občianskeho zákonníka dochádza jednak k založeniu vyvrátiteľnej právnej domnienky trvania dlhu a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej lehoty v zmysle § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by v úkone absentoval výslovne prísľub zaplatenia dlhu, je dôsledkom tohto úkonu iba pretrhnutie premlčacej lehoty podľa § 110 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka a vyvrátiteľná právna domnienka trvania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka nevznikne.

Pre záver, že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka nie je totožné s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka svedčia i odlišné právne dôsledky spojené s uznaním premlčaného práva. Zatiaľ čo uznanie premlčaného práva z hľadiska účinkov spojovaných s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je viazané na vedomosť dlžníka o tom, že uznal právo premlčané, úprava v § 558 Občianskeho zákonníka pre vznik domnienky trvania dlhu vyžaduje, aby ten, kto uznal premlčaný dlh o premlčaní vedel. Pokiaľ dlžník o premlčaní nevedel, uznanie dlhu právny následok v podobe tejto domnienky nemá, ale i tak dôjde k založeniu behu novej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vyššie uvedeným spôsobom vyriešila vzťah citovaný v ust. § 110 ods. 1 veta druhá a § 558 Občianskeho zákonníka už predčasom konštantná súdna judikatúra, od ktorej nebol dôvod odkloniť sa ani v danom prípade, napríklad v rozhodnutiach pod R 51/1968 alebo v novších rozhodnutiach NS ČR (kde dosiaľ platí v danej oblasti rovnaká právna úprava) v rozsudkoch NS ČR 33Cdo 155/2007, 33Cdo 133/2005, 33Odo 1039/2004.

S poukazom na vyššie uvedené prvostupňový súd pochybil, ak na posúdenie spornej otázky aplikoval výlučne ust. § 558 Občianskeho zákonníka bez toho, aby aplikoval i relevantné ustanovenie cit. § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, rovnako pochybil keď sa nezaoberal splnením nevyhnutných náležitostí uznania dlhu v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka v prípade písomnosti zo dňa 6.12.2011 a prehliadol ďalšiu dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzavretú medzi žalobcom ako postupníkom a žalovaným ako dlžníkom dňa 27.12.2011, tým nesprávne posúdil aj dôkaznú povinnosť pri uznaní dlhu, v dôsledku čoho s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu vec nesprávne právne posúdil a dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že predmetný nárok je premlčaný, na základe ktorého žalobu i zamietol.

Na záver, pre prípad zaoberania sa súdom prvého stupňa nekalou obchodnou praktikou, ktorú videl v dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzavretú medzi žalobcom ako postupníkom a žalovaným ako dlžníkom, odvolací súd zdôrazňuje potrebu riadneho odôvodnenia rozhodnutia v tejto časti so zameraním sa ako na právne posúdenie skutkových zistení, tak aj na uvedenie akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej riadil. Odôvodnenie v tejto časti je len všeobecné a konštatovanie, že pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo zo strany žalobcu k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie sa priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe, ktorému je adresovaná, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Správaním sa žalobcu boli naplnené obidva znaky nekalej obchodnej praktiky a preto je takáto dohoda o uzatvorení splátkového kalendára o uznaní záväzku neplatná,“ je v dôsledku toho nepreskúmateľné.

Žiada sa napokon dodať aj to, že z výpovede žalovaného pred prvostupňovým súdom na pojednávaní dňa 20.8.2013 nevyplýva, že výslovne vzniesol námietku premlčania a je nejasné, či za námietku súd považoval jeho vyjadrenie: „Podľa môjho názoru už uplynula dlhá doba, je to už veľmi dávno a žiadam súd, či aj napriek dlhšej dobe som povinný zaplatiť žalobcovi vyčíslený dlh.“ V tejto súvislosti odvolací

súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo 5/98 v zmysle ktorého, na námietku premlčania prihladne súd len vtedy, ak sa dlžník premlčania zjavne dovolá; nestačí len všeobecné vyjadrenie k časovému aspektu uplatneného nároku.

Keďže s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, pričom nadväzne zároveň nedostatočne zistil skutkový stav na posúdenie dôvodnosti žalobou uplatneného nároku z iných hľadísk, ako len z hľadiska jeho domnelého premlčania, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené, keďže dospel k iným právnym záverom, musel napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, aby tým učinil zadosť princípu dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania a neznemožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, keďže by im odoprel možnosť odvolacieho prieskumu nových, z pohľadu doterajších záverov súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných skutočností, čím by účastníkom odňal možnosť konať pred súdom.

Povinnosťou prvostupňového súdu, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.), bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok žalobcu, prípadne doplniť potrebné dokazovanie a následne vo veci znova rozhodnúť. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.